

Hafiz Təmirov

polis
polkovnik-kapitanı

O noyabrın qışı daha soyuq, şaxtası qılıncdan daha kəsərli idi. O noyabrda gedənlər bir də geri dönməyəcəkdi. Tərk edilmiş yurdlar kimsəsiz, nigaran ruhlarla, yiyəsinin iyini canına çəkmiş, zəncirindən açılmış itlərə, bir zamanlar gur yanan ocağın nağıl yuxusuna məst olan pişiklərə qalacaqdı. Yurdun hər qarışına yazılmış tariximizi silmək, milyon illik ocaq yerlərimizi yerlə-yeksan edib yerinə xaç basdırmaq istəyənlərin əlindəki silahının insaf üzü yox idi. Bu künin, bu nifrətin bir adı vardı: bu gün də hələ çarəsi tapılmayan erməni xəstəliyi...

"Qonşun pisdə köç, qurtar"la da iş bitirdi. Hara köçəydik, niyə köçəydik? Axı yurdun o başı

da Vətən idi, bu başı da. Vətəndən-Vətənə başlanan köç bir millət faciəsi deyildimi?

Sən demə, bizi bir ulduz altında birləşdirənlər sonumuzu bizdən yaxşı bilirlərmiş. Sən demə, bir millətin köç ssenarisi çoxdan yazılıbmış. Bizi köçürmədiklər e, pərən-pərən etdilər, millət yollarda, buzlu dağ aşırımlarında pələsəng oldu...

1905-1906, 1918-1920, 1948-1953 və 1988-ci ilin soyuq noyabrı. Taleyimizlə barışsaq da, yurdsuzluqla, Vətənsizliklə barışa bilmirdik. Hər noyabr ayı gələndə içimizdəki nisgillimiz göyərir, qaysaq tutmayan yaramız yenidən qanayır. İndi Ermənistan adlanan dədə-baba yurdlarımıza günlərin birində dönərik deyərək əzrayla can verməyir yaş yüzü haqlayanlar.

Düşmən elə azğınaşdı ki, Qarabağı və ətraf rayonları da işğal etdi. Daha bir köç də ölümlərə yol açdı. Dünyanın Azərbaycan dramını izləyənlərin nə canı yandı, nə də ki, bu gedişə "Dur!", dedilər. Yalan vədlərlə, yazışmalarla, diplomatik masalardakı oyunlarla gözümüzə kül üfürüb, erməniyə isə "Vur!", dedilər. Bu otuz illi canımız dişimizdə gəzdik. Mübariz İbrahimov rühumuzun ölmədiyinə inandırdı bizi. Düşmənin yuxusunu ərşə çəkən mübarizlər boy verdi içimizdən. Lələtəpəyə bayraq sancanda keçilməzləri keçməyə təpərimizin olduğunu gördük, yağı

malanan torpaqlarımızda düşmənin havadarlarının köməyi ilə möhkəmləndiyinin bir daha şahidi olduq. Əllərini çəkəndə düşmən sabun köpüyü kimi suyun üzündə qaldı...

2020-ci ilin mübarək sentyabrında Vətən müharibəsinə başladığı. Müharibənin elə ilk günlərində düşmən darmadağın edildi. Duruş gətirəcəyini zənn edən İrəvanın Xankəndi ilə arasındakı bağı elə ilk həmlədə qoparan ordumuz tarixi zəfərin ilk cümləsini oktyabrın 4-də Cəbrayıl da yazdı. Bizi heç kim dayandıra bilməzdi, çünki müharibəni, antiterror

1988-ci ilin noyabrından 2020-ci ilin noyabrına...

əməliyyatını öz sərhədlərimiz daxilində aparırıdık. "Dayan"ın, "dur"un israrları qısamüddətli atəşkəslərlə müşahidə olunsa da Gəncənin bombalanması, Bərdə qətləmi düşmənin soyqırımlarda mahir olduğunu bir daha sübut

ji qazıntılar zamanı üzə çıxarılan maddi-mədəniyyət abidələrimiz Ermənistan daşınmışdı, xaricdə keçirilən bütün tədbirlərdə Şuşa qədim erməni şəhəri kimi təqdim olunmuşdu. Düzdür, gücümüz çatan, sözüümüz keçən yerdə

yük bir zəhmətlə, yanğı ilə Vətənin xidmətçisi kimi çalışdığına da şahidlik etdik. O, nəyi dedisə, nəyə imza atdısə onu da etdi. Hər çətinin öhdəsindən xalqına güvənərək gəlməyi bacardı.

Xalqa dəfələrlə müraciətində torpaqlarımızı azad etmək yolunda apardığı mücadilədə onun da qarşısını almaq üçün hansı əngəllərin olduğunu qorxmada, çəkinmədən dilə gətirdi. Biz zamanlar 'Heydər baba, xalqı bu bələdan qurtar';- deyən XALQ indiki 'Cənab Ali Baş Komandan, dayanma, irəli get, müharibə bitməsin, biz sənəyləyik';- deyirdi.

Noyabrın 8-də Şəhidlər Xiyabanından xalqa edilən müraciətin mənasını çözmək elə də çətin deyildi. Bunca illər ərzində Vətən torpağı uğrunda qanları tökülənlərin ruhunu sevindirmək üçün dövlət başçımız xalqa məhz o ruhsal məkandan müraciət etməyi düşünmüşdü. And yerimiz Şuşanın işğaldan azad edildiyi xəbərini Ali Baş Komandanın dilindən eşitmək 50 milyondan çox olan bir xalq üçün daha böyük qələbələr qazanmağa çağırış idi.

Gözləri dolmuş, bu xəbəri hər birimiz kimi illərdir gözələyən VƏTƏNDAŞ olaraq Prezident deyirdi: "Əziz Şuşa, sən azadsan!

nın VƏTƏN və XALQ qarşısında verdiyi sözə əməl etməsi, hər və siyasət meydanında qələbəmizlə yekunlaşdı. O gün bütün Azərbaycan ayaqda idi. O gün göy üzü də şəhid ruhları ilə sevinirdi.

Qələbə günündə hələ birinci Qarabağ savaşında mərmi udmuş ayağını, əlini, gözünü düşməne əsir düşməsin deyərək öz əlləri ilə torpağa basdıran qazilərin sevincini, bugünlərdə Qələbə sorrağını eşidib yatdığı xəstəxananın pəncərəsini açıb sağ qolunun yoxluğunu unudan əsgərin sol qolunu ürəyinin üstünə qoyub Vətən sağ olsun dediyini yazmaqda qələm acizdir.

Qələbəmiz dünya hər tarixinin möcüzəsidir. Hələ bundan sonra Azərbaycan əsgərinin haqq uğrunda mücadiləsindən cild-cild kitablar yazılacaq. Daha belə bükük, başı aşağı gəzməyəcəyik. Hər yerdə biz qalib ölkənin VƏTƏNDAŞIYIQ sözünü ürəklə deyəcəyik.

Sözardı: Bizi 1988-ci ildə indiki Ermənistandan, tarixi Azərbaycan torpaqlarından noyabrda köçürmüşdülər, özü də zorla. Ermənilər isə məşinlərdə onların olmayan torpaqların ağaclarını kəsib, quşunu, bəcəyini yandırır 1993-cü ilin aprelində işğal etdik-

ağızlarından vurub əsl həqiqəti az da olsa lal, kor və kar dünyaya çatdırıb bilmışdık.

Və etiraf edək ki, bu 44 gündə biz ilham Əliyev fenomenini də yenidən kəşf etdik. Onun qüdrətli bir sərkerdə, siyasət meydanını bölüşən nəhənglərin yanında boyu hər zaman ucada olan diplomat olduğunu da gördük. Ötən illər ərzində ordumuzun güclənməsi, xalqımızın rifah halının yüksəldilməsi, ən əsası, Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin sülh yolu ilə beynəlxalq hüquq normaları çərçivəsində həllini tapması üçün gecəli-gündüzlü necə bö-

retli bir sərkerdə, siyasət meydanını bölüşən nəhənglərin yanında boyu hər zaman ucada olan diplomat olduğunu da gördük. Ötən illər ərzində ordumuzun güclənməsi, xalqımızın rifah halının yüksəldilməsi, ən əsası, Ermənistan-Azərbaycan Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin sülh yolu ilə beynəlxalq hüquq normaları çərçivəsində həllini tapması üçün gecəli-gündüzlü necə bö-

Əziz Şuşa, biz qayıtmışıq! Əziz Şuşa, biz səni dirçəldəcəyik!..."

10 noyabr. Bütün Türk dünyasının, dünya Azərbaycanlılarının qələbə ayı. 1988-ci ildən bu yana apardığımız mübarizədə və nəhayət, Vətən savaşında biz qalib gəldik. Dizini yerə gətirdiyimiz düşmən məğlubiyyətini etiraf etdi.

"Qarabağ Azərbaycandır və nida!";- deyən Ali Baş Komanda-

ləri Kəlbəcəri tərk edirlər. O köçlə, bu köçün fərqi dünyə yaxşı görür. Dünən olduğu kimi, bu gün də səsinə çıxarmır, susur...

Və bir zaman elimizin şair oğlu Sücaət böyük bir uzaqqö-rənliklə və ağır ilə deyirdi...

Sücaət, neyləyək, baxt belə baxtdı, Darıxma, hər şeyi həll edən vaxtdı. Bir gün gülə-gülə qayıdacaqdı, Ağlaya-ağlaya köçən Kəlbəcər.